

Galvaniseraðar takplátur

keypast bílgast frá **Poul Hansens** Heilsulu, Tórshavn.
Telefon 65. Telegramadressa VERITAS.

HØVDINGAR HITTAST

EFTIR REGIN Í LÍÐ
(SJÓNLEIKUR Í 3. TÁTTUM FRÁ ÁRINUM 1001)

er útkomin og fæst í bókasölonum ella hjá útgevaranum
R. Rasmussen, Føroya Fólkaháskúli.

Upplagið er bert 450.
Prisurin er 2 krónur.

Gennem Ægæerhavet til Kykladerne.

Af Josef Petersen.

Et lille, fordringsløst Dampskib dukker frem over det solbadede, bølge-spillende Hav.

Regnbueglimt glimstrer inde i de glasgrønne Bølgeskaar under Skumspjeldet. I den glatte, blaa Kolvandsstrøbe boitrer Delfinerne sig, piler af Sted, smutter, springer omkring Spanterne. En sorgløs Leg, helt vederkvægende at se paa, men det ægæiske Hav er da ogsaa det herligste Badekar i Verden, og Delfinerne er maaske de smukkeste af alle Dyr, saa fuldt modt og modelleret som kun Vand kan gøre det; de er bølgeformede, smukke, smidige og stærke, — det maa være vidunderligt at være Delfin — i det ægæiske Hav!

Kystkonturerne bølgør rundt om; vi glider forbi vælskattede Rækker af solslidte, halvskaalrede, violette Bjerge, næsten ubeboede og overtrukket med en tynd Hinde af Makl. Af og til dukker en lille yndig By frem som et Smil af hvide, blinkende Tænder, — paa Kajen myldrer det med røde og gule nyfugne Pigeboer, og smaa Færgebaade vipper som Maager frem over Bølgekammene og lægger til ved Skibssiden for at tage mod Passagerer, som vil af her.

Saa glider vi videre. Fra Skibskøkkenet strømmer en behagelig Madlugt udover Dækket: Kokken tilbered-

er den egentlig tyrkiske Ret 'imami baidi'. Navnet betyder, at den kan faa en Præst (Imam) til at falde om af Henrykkelse, og vist er det, at den smager fortræffelig, især naar man nyder et Glas ren græsk Rødvindertil. Naar denne ikke er tilsat det terpeninagtige Fyrretræsudtræk, smager den som en god fransk Vin, men med en lidt hedere Ulmen i Druen.

Luften er salt, sval og karsk, der ligesom den drypper af Sundhed og Solfynd.

Jeg forstaar saa godt, at det var her, *Afrodite*, Skonhedens Gudinde, fødtes af Havets Skum. Af dette vidunderlige Hav maatte hun opstaa, den helleenske Havfrue, den eneste Skonhedsgudsinde. At hun tillige blev Kærlighedsgudinden, er en Sag for sig; det var hendes Skonhed, som gjorde det. Det ægæiske Hav har modelleret hende glat, smidig og smækker som en Delfin, rundet Skuldre, Høfter og Knæ, fuldført det kvindelige Mesterværk, indtil hun er skudt op af Havbæltets blaagrønne Paradis, i hvilket man bliver let, vægtløs, ætherisk som en Engel, der ikke en Gang behøver de tossedede Vinger.

Ja her steg *Afrodite* op, smilende med sit perlemorablinkende Smil, og

gik i Land paa de dejlige Øer, *Kykladerne*. Hendes Fodspor fik Blomsterne til at myldre frem, og hun aandede paa dem, saa de fik den krydrede Duft, som de endnu ejer til Minde om hende, den forsvundne og savnede, — en Duft, som baade er hed og frisk, vild og blid, bedøvende og styrkende, bitter og sød.

Blomsterne ejer endnu denne guddommelige Duft — men der er ikke længere saa mange af dem, og hele Naturen har nu faaet et lidt alvorligere, ligesom skuffet Udseende. Thi *Afrodite* er jo borte, — jaget bort af langkjlede Præster med Haar-knude i Nakken.

I Flugtstole og paa Bænke omkring nyder de græske Rejsende Tilværelsen og drikker, i Skyggen af Solsejlet, Eftermiddagskaffen og det isalkølede Vand, som altid følger med. Nogle velklædte, tykknævede Herrer drøfter Døgnets Anliggender, deres Ægtehustruer ligner kolossale Hopper, og deres Barn er forklede og højroastede. En lille Unge i Sveb, med et rundt, graadigt Medusahovede stikkende frem af de hvide Omgivelser og herskabeligt tyggende paa en fed, blank Sut, er Midtpunktet i denne Forsamling, selv Mændene i Syden lægger ikke, som hos os, Skjul paa deres Begejstring over Ungen; men dens pludrende Saksende føler sig dog ikke tilsidesat, de faar jo Kager og Godter og alt, hvad de ønsker, mens den endnu ingen Forstand har paa Livets Goder, skønt dens glubse Blik siger, at det nok skal komme!

Den bliver passet af en lillebitte, mager, forkuet Tjenestepige. Hun har en tynd, bleg Flætning halet sammen over det magre Hoved, hun bliver bestandig skældt ud, og hendes Blik er bestandig angrende, bedende, sørgmodigt og ængstligt.

En Mand gaar rundt og falbyder Duer. Nogle har han i en Kurv, hvor der ligger, bundne og stuvet sammen ovenpaa hverandre. Et lille Knippe bærer han i Haanden, i de sammenbundne Ben. Manden er hæslig, ful og edderspendt, sur og harsk, med en stor rund Vort i Jæglede som et Galabæ ved det ene Øre og flere mindre siddende som Udbredninger paa Næsen. Og hvilken barbarisk Maade, han behandler *Afrodites* dejlige Fugle paa! De hænger med de yndige Hoveder nedad og flakser forvirret med de slanke, hvilede Vinger. Og de fede Hopper beføler dem, gramser dem i Brystet og finger med deres Bøddel. Ordet Dyrplageri kendes jo desværre ikke i Syden.

Paa Øen, hvor jeg gaar i Land, knejser endnu nogle afbrækkede Søjlestumper, Resterne af et *Afrodite*-tempel, paa Bakketoppen over den lille Hvide By.

Mens Dampere gaar for halv Kraft ind mod Havnen, glider Kysten forbi, rolig og alvorlig, Cyprestuede og stille, lukkede Huse, som synes at sove. Men ved Kajen er der Liv. Ungdommen venter os ude ved Bolværket. Og Kaféerne har sat dugede og dækkede Borde frem helt nede ved Vandet. Hopperne og deres Ægteherre og Unger flakkes om 'Pilaw'en', man skrigger paa Øi, Limonade og Vand.

En skabet, mager Kat mjaver sagte og lister omkring Bordbenene. Saa lusker den slukeret tilbage til Skyggen under en lille Palme; der har den et snavset Faare-Spisestør liggende, som den nu snuser mistroisk til, inden den giver sig resigneret i Lag med det.

Jeg gaar op ad de solvarme Gade-trapper. En gammel Bonde i Knæbukser, men Ponpen paa Tødderne og med pibede, struttende Skorter, kommer forbi mig. Han ligner i denne løjerlige Stads en fyldt Blomst. Han korser sig uafslædig. En Avis-sælger kommer styrtende [med ham med sidste Nummer af 'Hestia'. Den gamle køber sig lidt Læsning; han skal netop tilegne sig de sidste Nyheder ude fra Verden, da han kommer i Tanker om, at han først maa fremsavle en lille Ben, han ræber bestyrtet og drejer ydmygelig paa sin gule Rosenkrans, mens han mimrer med de tandløse Gummer.

Inde i de firkanter Gaarde bager Solen. Under Slyngplanternes skyggende Lov sidder Koner og unge Piger ganske stille og vegeterer. En Iskagemand triller sin lille grønne Vogn forbi.

Ovenover Byen kommer jeg, ad den paprikarøde Vej, ind mellem ozonduftende Fyrrelunde. Alle Træerne er skrammede af dybe Snit, fra nogle drypper den hvide, harpiksede Vædske endnu og falder langsomt paa en Brik af Bark, der er lagt til Rette ved Stammens Fod. Det er denne seje, stramme Vædske, Grækerne tilsætter det meste af deres Vin.

Tællevede Figentræer strækker sig med fyldige, favnende Grene. Inde i Løvet knitrer Lyden af monotont syngende Cikader, en Salmie til Sommerhedens Pris. I det solsvøvede Græs blusser røde og violette Blomsterklynger. Duft, stærke og besnærende, som fra et hedensk Paradis, svømmer omkring i Luften og blander sig med den salte Brise fra Havet.

I Skyggen bag en Klippeblok ligger tre Mænd og daser. Ved Siden af Gruppen staar en taalmodigt ventende og tungt belæst Æselhingst, dette Dyr, der efter Sigende er mere brunstigt end en Gedebug og dog har saa mærkværdig jomfrublide Øjne.

Mændene er klædt i blaa Trøjer, grønne Knæbenklæder, og har det sædvanlige kirsebærrede Skærf snoet

om Livet. En af dem rejser sig halvt op, da jeg nærmer mig, og flakser mig skarpt med et skummelt Blik, mens han lægger Haanden paa Nøget, der synes at ligne en Dolkeskede.

Det kan selvfølgelig være en ganske naturlig Vanbeveelse. Men jeg ved, at der findes Landevejrsrøvere hist og her baade paa Øerne og i Thessalien, hvor Gendarmerne for nylig skolen berømte — og af Bondebefolkningen højt elskede — Røverhøvding Gangulos.

Ifølge mine Grundsetninger er det i en tvivlsom Situation, altid bedst at gaa lige til Sagen. Og jeg benytter mit lille græske Gløseforraad, — jeg lærte en Smule af min Ven, den fortræffelige engelske Professor *Egerton Duckworth*, som taler alle mulige Sprog, endogsaa Dansk, og desuden kender alle de bedste Spisesteder og de morsomste Vinstuer i Athen, — hvad jeg ogsaa har benyttet mig af!

Jeg standsede altsaa foran de tre Mænd og sagde høfligt, omend maaske med lidt tykt Mæle: 'Parakato — dossè mu nero, dipso.' — hvilket betyder at man er tørstig og beder om Vand.

Manden mønstrede mig med eftertænksom Alvor, grinte saa forholdsvis velvilligt og rakte mig en langhalet Krukke af den Slags, som endnu ligner de antike 'Hydria' og bruges overalt. Jeg druknede min Forskrækkelse i en dyb Slurk, takkede og gik videre.

Ved *Afrodite*templets Ruin holdt jeg en kortfattet andægtig Rast. I Nærheden af mig gik en lille paltet Gedehyrde og vogtede sin Hjord. Saa var *Afrodites* forladte Bolig da ikke helt ukendt med Menneskebesøg — hvad jeg iøvrigt snart overbevistes yderligere om, thi der var sikre Tegn paa, at baade Mennesker og Dyr fandt Stedet særligt egnet til Viskortaflegelse!

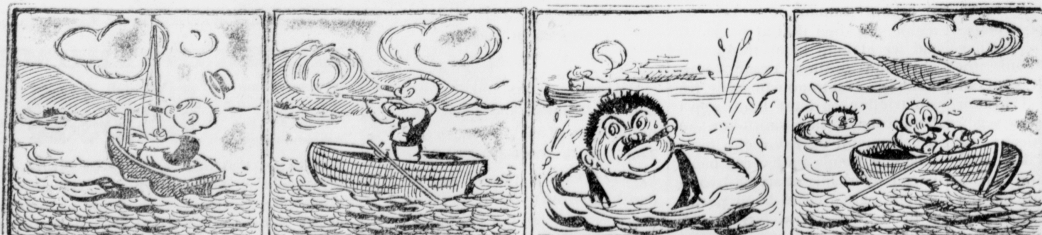
Et Par Timer efter stod jeg nede ved Kysten, dybt under Landevejen, og klædte mig af for at tage et Bad her, hvor *Afrodite* steg op i den mythiske Tid.

Med en Følelse af rig olympisk Vellyst vadede jeg ud i den kviksaltstrende Stenkedel. Men pludselig trak jeg Foden til mig med et stunt Skjælv, snubbede og pressede nu begge Fødder — og en af Haandfæderne — mod noget sylespidst og mangfoldigt; — Vigen mydrede med levende Sæpindsvin!

Det var betydeligt værre end at plukke Kaktusblomster — hvilket heller ikke er behageligt. Bløddene, omfodet og arrig haldede jeg i Land og besluttede, herefter at være lidt mere opmærksom paa Nutidens Foreteiser — selv om det skulde gaa ud over Fortidsdrømmene!

Givet út av
socialdemokratiskum feologum,
Bladstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja
Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

Landliggerlivet er begyndt —

Som det sig her og her, ligger ogsaa Jens Amager paa Landet. Han dyrker ivrigt Jagt og Fiskeri, — og en Dag opdager han en Mine, der ugger og flyder i Vandskorpen.

»Det er godt gjort,« tænker han, — den maa have ligget her og flydt i en halv Snes Aar, — men nu skal jeg sætte en Stopper for eventuelle Ulykker, — og han tog

Geværet — paf, paf! Nogen særlig god Skytte har vor lille Ven aldrig været, — man maa sige »heldigvis« — thi Minen viste sig ved nær-

Eftersyn at være Justitsraad Helle-sen, der relop lina i Vandskorpen og fordojede en kedde Føkost. Jens Amager kom hurtigere i Land, end han var kommet ud!